

Клон. Книга 1

КУПИТИ

Розанна Деніз — молода американка, яка вирішує переїхати зі Сполучених Штатів до Великої Британії, щоб навчатися в університеті в місті Лідс. Там на неї чекає справжній виклик: життя з сестрою-близнючкою Ліліаною, з якою вона не бачилася вісім років, та зведеним братом Александером Вайтом, якого вона терпіти не може.

З перших днів дівчина потрапляє до компанії брата і сестри. Попри те що ці люди абсолютно не відповідають її уявленню про друзів, невдовзі вона змінить своє ставлення до всіх, окрім одного — Зейдена Вільямса. Він пихатий і тринькає гроші своїх заможних і впливових батьків. Йому, здається, байдуже до всіх навколо, і Розанна не маскує своєї зневаги до нього. Поступово дівчина дізнається про таємницю хлопця й опиняється у вирі детективної історії. Хто ж він, Зейден Вільямс? Яку страшну таємницю приховує? Чи вдасться йому впоратися з усіма проблемами?

Пролог

22 липня 2012 року

Я сиділа на своєму ліжку із заплющеними очима і слухала найновішу пісню Майлі Сайрус. У думках крутилося, що маю неодмінно запропонувати вчительці співу дозволити мені її десь заспівати. Може, не одразу на конкурсі, але хоча б на якомусь невеликому заході.

Я розплющила очі, коли перестала чути музику. Спершу була впевнена, що це через зношений MP3-плеєр. Якби не тато, який тримав його в руці, я, напевно, вже жбурнула б його об стіну.

— Що? — розлючено кинула я, кидаючи на батька розгніваний погляд.

— Будь ласка, Роуз, не поведься мов дитина. Я знаю, що тобі погано, але ти сама шкодуватимеш про це. Невідомо, коли знову побачиш маму і Лілі.

— Сподіваюся, не раніше, як у пеклі, — роздратовано відповіла я. Він покійно зітхнув і потер зморшку між бровами.

Я схрестила руки на грудях і втупила погляд у стелю, до якої були приклеєні пластикові зірки. Сьогодні наміру здаватися я не мала.

— Лілі прикро. Адже для неї це нелегко, — не відступав тато. — Окей, не їдь в аеропорт, ніхто від тебе цього не вимагає. Просто зійди вниз і скажи їй звичайне «бувай, я сумуватиму».

— Я не сумуватиму, — відрізала я, не задумуючись.

— Розанно, — пролунав у кімнаті інший, лагідніший голос, яким майже пошепки розмовляють старші люди.

Я перевела погляд на двері й побачила сивого чоловіка, що сперся об одвірок.

— Зроби це для дідуся, га? Я не хочу бачити, як мої онуки розстаються в ненависті.

Стиснувши губи у нитку, я деякий час дивилася на старенького. Зрештою закотила очі й зіскочила з ліжка. Коли минала дідуся у дверях, він тепло мені усміхнувся. Я спускалася сходами поволі й неохоче. Цім заповонив хаос, а дратівний голос сестри було чутно ще нагорі, при тому що вона була надворі.

Роззираючись, я вийшла за поріг: Джаспер Вайт саме розмовляв із чоловіком, який ставив валізи в багажник якогось великого і неймовірно ексклюзивного джипа.

Машинально я перевела погляд на наше авто — воно було старшим за мене.

Потім глянула на свою сестру-близнючку, оточену зграйкою подружок. Мене накрило відчуття огиди, коли я помітила, як вона плаче. Вона сама вирішила переїхати, тож навіщо тепер прикидатися, ніби їй шкода?

Сестра, побачивши мене, одразу кинула прощатися з друзями й рушила в мій бік, витираючи червоні від сліз очі. Я скривилася і схрестила руки на грудях.

— Я страшенно сумуватиму за тобою, — через безперервний плач її слова звучали як скигління. — Я люблю тебе, Розі.

До очей підступили сльози, і я закліпала, намагаючись позбутися їх. До мене доходило, що, можливо, цієї миті ми востаннє бачимось із моєю сестрою-близнючкою.

Вона переїжджала не на сусідню вулицю — вона вирушала на інший континент і мала почати нове життя, в якому не було місця для мене.

— Обійми мене, бо дідусь дивиться з вікна, — пробурмотіла я.

— Не будь такою, Роуз! — вона заридала ще голосніше, чимдуж мене обіймаючи.

Я застигла на місці не в змозі більше стримувати сліз.

— Я люблю тебе і завжди любитиму.

— Якби це було правдою, ти лишилася б зі мною й татом.

Тут. В Чикаго, — відповіла я на одному подиху і відсунулася. —

Щастя тобі.

— Розі! — почула я її вигук, коли вже заходила всередину.

Я глянула на матір, яка метушилася у вітальні, перевіряючи, чи всі свої речі забрала.

— Розанно! — почала вона, побачивши мене. — Ми вже ма... Розанно! Я з тобою розмовляю! — крикнула мати, коли я підіймалася сходами нагору.

Я навіть не обернулася — лиш скинула руку, показуючи їй середній палець. Шіна Деніз на більше не заслуговувала, після того як зрадила батька з мільйонером, а потім вирішила почати з ним нове життя. З ним і моєю сестрою-близнючкою.

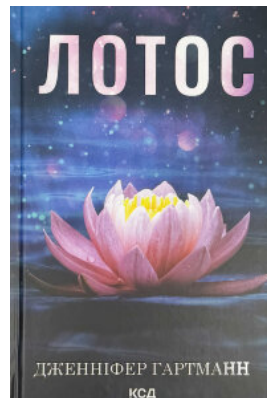
Я могла приховувати емоції, вдавати, що мені не боляче. Я переконувала себе і всіх навколо, що життя без сестри, яка діє мені на нерви, буде легшим. Нарешті не буду в тіні чарівної Ліліани Деніз. Нарешті ніхто не порівнюватиме нас на кожному кроці.

Але насправді того вечора мій розпач був настільки сильним, що, мабуть, пів міста чуло мої плач і голосіння. Проте вони не були й наполовину такими ж оглушливими, як ревіння, що розляглося над світом рівно три місяці по тому, коли один хлопець назавжди втратив свою сестру.

Рекомендована література

Остання гостя на весіллі

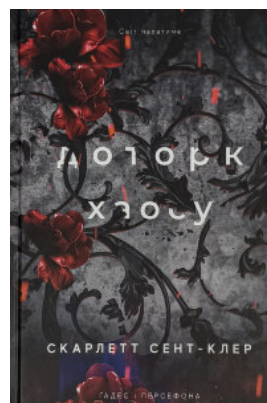
Лотос

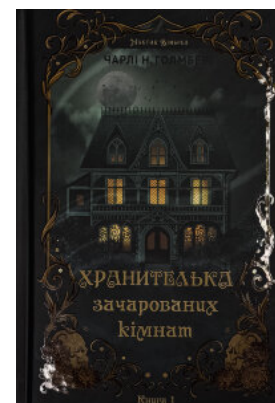
Ідени. Індіґо Рідж. Книга 1

Пожирач людей

Доторк хаосу. Гадес і Персефона. Книга 7

Маєток Вімбрел. Книга 1. Хранителька зачарованих кімнат

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ